

Sygn. akt V CSK 452/19

POSTANOWIENIE

Dnia 28 stycznia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Owczarek

w sprawie z powództwa M. Sp. z o.o. w O.
przeciwko P. Sp. z o.o. w G.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 28 stycznia 2020 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 29 listopada 2018 r., sygn. akt V AGa (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 2.700,- (dwa tysiące siedemset) zł tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Pozwana P. sp. z o.o. z siedzibą w G. wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 29 listopada 2018 r., oddalającego apelację od wyroku Sądu Okręgowego w G., którym zasądzono od pozwanej na rzecz powódki M. sp. z o.o. z siedzibą w O. kwotę 123 171,61 zł.

Sąd Najwyższy, oceniając - na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. - skargę kasacyjną z punktu widzenia podstaw przyjęcia jej do rozpoznania, zważył:

Ustawodawca, wprowadzając skargę kasacyjną jako nadzwyczajny środek prawny służący od prawomocnych orzeczeń, podkreślił że jej celem jest ochrona interesu publicznego polegającego na ujednoliceniu orzecznictwa sądów i rozwoju judykatury. Cel ten może być osiągnięty jedynie poprzez powołanie i wykazanie istnienia przesłanek umożliwiających realizację wskazanych funkcji. Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę kasacyjną, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia. Jego rolą nie jest zatem korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej sprawie, nawet gdyby one rzeczywiście wystąpiły. Ocena podstaw przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania następuje w ramach tzw. przedsądu. Sąd Najwyższy bada, czy w złożonej skardze kasacyjnej wskazano i należyście umotywowano przyczyny powołane w art. 398⁹ § 1 k.p.c., tj. czy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, i przyjmuje ją do rozpoznania jeżeli ten wymóg jest spełniony przynajmniej w odniesieniu do jednej z nich. Dopuszczenie oraz rozpoznanie skargi kasacyjnej jest bowiem uzasadnione ustrojowo i procesowo jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej cele. W art. 398⁴ § 2 k.p.c. przewidziano wymaganie przytoczenia i odrębnego uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, który umożliwiać ma ocenę, czy w danym przypadku zachodzą wskazane przyczyny. Kognicja Sądu Najwyższego na tym etapie postępowania kasacyjnego jest ograniczona i nie obejmuje oceny zasadności podstaw skargi kasacyjnej, zastrzeżonej dla Sądu orzekającego w innym składzie.

W skardze oparto się na przyczynie wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., podnosząc, że o oczywistej zasadności skargi świadczy kwalifikowana postać naruszenia przepisów prawa materialnego i procesowego tj. art. 637 § 2 w zw. z art. 656 § 1 i art. 638 k.c. poprzez przyjęcie, że korzystając z uprawnień z tytułu rękojmi zamawiający ma obowiązek wezwania wykonawcy do usunięcia wad, a inne roszczenia mogą być wysuwane jedynie w razie niezastosowania się do tego wezwania.

Przyczyna kasacyjna wskazana w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. jest, zgodnie z utrwalonym poglądem judykatury, spełniona wówczas gdy zachodzi niewątpliwa, widoczna na pierwszy rzut oka, t.j. bez konieczności głębszej analizy, sprzeczność orzeczenia z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni (por. m. in.: postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100; z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Musi być zatem oczywiste, że ma miejsce kwalifikowana postać naruszenia prawa, zauważalna *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, która przesądza o wadliwości zaskarżonego orzeczenia w stopniu nakazującym uwzględnienie skargi (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 24 lutego 2012 r., CSK 225/11, z dnia 23 listopada 2011 r., III PK 44/11 - nie publ.). Skarżący powinien nie tylko przywołać konkretne przepisy prawa, którym jego zdaniem Sąd drugiej instancji uchybił, ale także przytoczyć odpowiednią jurydyczną argumentację potwierdzającą oczywistość ich naruszenia. W ocenie Sądu Najwyższego przytoczone motywy wniosku nie usprawiedliwiają przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Pozwana pomija w swojej argumentacji dyspozycję art. 563 k.c., w którym przewidziano termin do zawiadomienia wykonawcy o wykryciu wady jawnej. Taki zaś charakter, według ustaleń stanu faktycznego dokonanych przez sądy meriti, posiadały sporne wady. Niedochowanie terminu uregulowanego w tym przepisie skutkuje pozbawieniem strony samych uprawnień wynikających z rękojmi, niezależnie od tego, czy sposobem jej realizacji miałoby być wezwanie do usunięcia wad czy też żądanie obniżenia ceny. Zarówno terminologicznie, jak i systemowo pojęcie zawiadomienia jest odmienne od pojęcia wezwania. Można bowiem np. zawiadomić o wykryciu wad i sformułować żądanie obniżenia ceny. Zawiadomienie oznacza jedynie poinformowanie wykonawcy o fakcie wykrycia wady i nie jest tożsame z korzystaniem z konkretnych uprawnień przewidzianych w przepisach o rękojmi. Dlatego uwagi poczynione przez skarżącą na temat wezwania do usunięcia wad pozostają bez związku z podstawą faktyczną rozstrzygnięcia. Związanie nią Sądu Najwyższego uniemożliwia dokonywanie ocen prawnych pozostających z nią w sprzeczności (art. 398³ § 3, art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c., a o kosztach postępowania kasacyjnego orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 i § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.

jw